

Лош пример из нашег краја

У Старчеву постоји приватни азил за псе који је отворен пре неколико година. Налази се у Јесењој улици. Отприлике у исто време наша локална заједница постаје изложена чешћем присуству паса луталица, а пријаве о уједима и нападима паса постају многобројне. Неретко се у истом кварту у коме се налази азил, али и у околним улицама, могу уочити групе паса. По сведочењу мештана често се могу видети и аутомобили који на момнат зауставе и из којих изађе пас, аутомобил потом оде, али пас остане. Такви пси, углавном, не заврше у азилу него постају улични пси.

Недавно се догодио инцидент у коме је учествовала управо власница старчевачког азила Татјана Стана. Он илуструје на који начин се поједини азили односе према животињама, али и према локалној заједници. Татјана Стана је примећена како са хлебом у руци тумара парком и мами псе у близини дечијег игралишта на Тргу неолита, "да их нахрани". Е, сад... Зар не треба, као осведочени борац за добробит животиња да их прихвати, одведе и збрине у свом азилу? Да их нахрани и напоји на одговарајући начин? Ваљда се зато отвара девизни и динарски рачун који се нуди по својим друштвеним мрежама...

Иначе, на информационој табли крај игралишта јасно је назначена забрана довођења паса на дечије игралиште које је намењено деци предшколског узраста и на коме се окупљају мајке са малом децом. Након упозорења она је негодовала, а ушла је и у вербални дуел са грађанима који су ту застали. Исте вечери огласила се на својој Фејсбук страници отворивши простор за "рад" својим истомишљеницима. Какав рад, сазнаћете у наставку текста.

Лечење фрустрација на Интернету

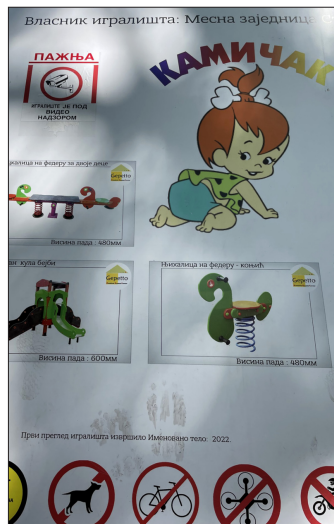
Други део ове приче је управо болесно малтретирање такозваних заштитника животиња. Пратећи модерне трендове неки су у "заштити" паса пронашли изванредан бизнис, они други начин да залече своје фрустрације и социјализују се, а

неки, пак, да се одморе од лкарске шифре. Уколико се у сајбер простору огласите у контрастну њиховог виђења света типа "ходи маме куцо" и ако желите да заштитите децу од потенцијално агресивних паса, тада постајете непријатељ и бивате изложени узнемиравању најгоре врсте. Ти огањни монструми су у стању да шаљу најгрђе поруке путем друштвених мрежа (редакција поседује такве поруке упућене аутору текста и спремна је да их предочи, али због узнемирујућег садржаја за сада их нећемо објавити). Све то вероватно раде због броја прегледа објава и евентуалних уплата спонзорстава својим удружењима и азилима. Обичан свет је згрожен, склања се од таквих и не улази у расправе. Али, зар треба да пустимо ову агресивну мајину да нам држи лекције и поставља своја правила? Не. Морамо се супротставити свакој ненормалности.

Гори од оних који лече своје болесне фрустрације претећим порукама јесу инспиратори таквог понашања. Углавном су то инстаграм странице разних "удружења за заштиту животиња" или свакојаких азила. Наизглед су анонимни, али се лако дође до стварних аутора. У овој тури увреда и претњи коју је изазвала фејсбук-објава Татјане Стане, у којој је изнет читав низ прорачунатих неистина (о томе како је годинама изложена нападима нашег листа (!?) и "уроти" против паса коју предводи потписник ових редова и слично), најпре се у хајку укључила Анита Митровић Ђукић из удружења "Кућица за спас" из Јагодине, а потом и удружење из Аранђеловца који води Иван Р. Ивановић. Пратиоци њихових друштвених мрежа слали су најгрђе претње.

Треба истаћи да сви они имају нешто заједничко, нешто што их демаскира - нуде девизне и динарске рачуне за уплату донација. За шта? Да ли тај новац стиже тамо где га неко меко срце уплати? Не знам, видећемо.

Њихов систем функционисања тако што се означава мета, а онда се солидарно деле објаве путем друштвених мрежа где се укључују вероватно и инструментализовани пратиоци и "лажни профили" и почињу напади, претње и увреде. Не преза се да се прети

Инфо-табла крај дечијег игралишта на Тргу неолита на којој је назначено да није дозвољено, између осталог, доводити псе на игралиште (фотографија лево); Татјана Стана призива псе на игралиште вербално и гестикулацијом (десно)

пребијањем и силовањем деце (!?) зарад "заштите" куца. Питање је да ли су они који администрирају такве интернет странице, Ђукић и Стана, свесни да се излажу томе да врло лако могу постати инспиратори тешких кривичних дела? Као и за лажно пријављивање, чему су склони.

У питању су обичне кукавице. Али забрињава и растужује кад заправо видите колико су такви људи острашћени и колико испред свега стављају патолошку пот-

ребу да "заштите" животињу. А "штити" је "не презају да на најодвратнији начин прете људима и деци. То није емпатија, пре је дијагноза.

Петар Андрејић

□ Аутор овог текста велики је љубитељ животиња. У свом дворишту у Улици Моше Пијаде има куцу коју је удомио пре неколико година из панчевачког азила. Његовим ћеркама, Јани и Маји, поред пса Лајоша, у дворишту друштво праве и две мачке. Мњао.

Анита Ђукић: сметају јој они који бране децу од паса?

□ Покушали смо у неколико наврата да добијемо изјаву Аните Ђукић из "Кућица за спас" из Јагодине, али у томе нисмо успели. Највероватније је да ћемо директно поставити питања приликом конференције за медије која ће бити организована у Јагодини на тему малтретирања од стране "заштитника животиња". А најпре оно - да ли се осећа инспиратором претњи пребијањем, убиством и силовањем које долазе са страница којима Анита Ђукић или неко у њено име администрира. То смо хтели да питамо и Татјану Стану, али нисмо ступили у контакт јер су испред њене куће пси који нам нису дозволили да приђемо.